

ΝΑΤΑΣΣΑ ΞΕΑΡΧΟΥ

Το κέρδος
της
αμφιβολίας

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟ ΚΕΡΔΟΣ ΤΗΣ ΑΜΦΙΒΟΛΙΑΣ

Σειρά: Ελληνική Πεζογραφία
Συγγραφέας: Νατάσσα Εξάρχου
Τίτλος: Το κέρδος της αμφιβολίας
Σελιδοποίηση: Αλίκη Τριανταφυλλίδου
Επιμέλεια Κειμένου: Ανθή Μπίσσα
Εκπόνηση εξωφύλλου: Έλενα Ματθαίου
Θεώρηση Δοκιμίων: Εύη Ζωγράφου

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, ή η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

© 2017 Νατάσσα Εξάρχου & ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ
Σόλωνος 136, 106 77, Αθήνα
Τηλ.: 210 3829339, 210 3803925 Φαξ: 210 3829659
e-mail: info@oceanosbooks.gr
www.oceanosbooks.gr
ISBN 978-618-5284-20-6

ΝΑΤΑΣΣΑ ΞΕΑΡΧΟΥ

*Το Κέρδος
της Αμφιβολίας*

2006, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

«Κυρίες και Κύριοι, έχουμε αρχίσει την κάθοδό μας για το αεροδρόμιο Μπαράχας της Μαδρίτης. Παρακαλούμε όπως επιστρέψετε στη θέση σας και προσδεθείτε, ασφαλίσετε το ατομικό σας τραπέζακι και φέρετε το κάθισμά σας σε όρθια θέση».

Είμαι ήδη στη θέση μου, ακουμπάω τον ώμο και το κεφάλι μου ακριβώς δίπλα από το παράθυρο και χαζεύω από ψηλά. Προσπαθώ να βρω την πόλη. Είναι περίεργο, αλλά όσες φορές κι αν έχω πετάξει στη Μαδρίτη, ποτέ δεν την έχω δει από το αεροπλάνο. Βλέπω μόνο τα χωριά, σπίτια με κόκκινα τούβλα και κόκκινες οροφές, αραδιασμένα στη σειρά, διώροφες μεσοτοιχίες με μικρό κήπο να δημιουργούν ευθείες γραμμές, παράλληλες μεταξύ τους. Αυτό που τις χωρίζει είναι οι δρόμοι, παράλληλοι και σε ευθεία, με τάξη. Καμμία σχέση με τους ακανόνιστους της Αθήνας. Και οι πολυκατοικίες κάπως έτσι φαί-

νονται από ψηλά. Μα πού είναι η Μαδρίτη; Ούτε αυτή τη φορά θα τη δω;

Η απογείωση και η προσγείωση πάντα με εντυπωσιάζουν. Ειδικά η απογείωση είναι για μένα το καλύτερο κομμάτι της πτήσης. Τώρα όμως είμαστε στην κάθοδο για προσγείωση. Η αλλαγή της πίεσης βουλώνει τα αυτιά μου. Κρατάω την αναπνοή μου και φυσάω για να ξεβουλώσουν. Ταχ! Νάτο, ξεβούλωσαν! Το αεροπλάνο είναι γεμάτο, μόνο οι όρθιοι λείπουν, και οι δύο διπλανοί μου, που είναι ζευγάρι, φοβούνται. Ο κύριος έχει κάτσει διάδρομο για να «μπορεί να φύγει εύκολα», όπως μου είπε κατά τη διάρκεια της πτήσης, αλλά νομίζω ότι στην πραγματικότητα διάλεξε αυτή τη θέση για να τον εξυπηρετεί πιο γρήγορα η αεροσυνοδός με τα ουισκάκια που ζητάει επανειλημμένως εδώ και τέσσερεις ώρες περίπου. «Το ουίσκι με χαλαρώνει», λέει και σφίγγει ξανά τη ζώνη του, τσεκάρει αν ανοίγει εύκολα ή όχι, σκουπίζει δυο σταγόνες ιδρώτα από το μέτωπό του, πλέκει τα δάκτυλά του σαν καλό παιδί και δεν ξαναμιλάει μέχρι να σβήσουν οι μηχανές.

Έχει ήλιο και όταν το αεροπλάνο παίρνει στροφές, με τυφλώνει. Κλείνω τα μάτια μου, μα μόλις παίρνούμε ξανά θέση τα ανοίγω για να δω κάτω. Άλλο χωριό. Επόμενη στροφή. Μου αρέσει αυτή η διαδικασία. Κλείνω πάλι τα μάτια. Ο ήλιος μου ζεσταίνει το πρόσωπο. Τα ξανανοίγω. Έχουμε κατέβει αρκετά. Τώρα μπαίνουμε στην τελική ευθεία, ενώ οι φροντιστές έχουν κάτσει στις θέσεις τους με ίσια πλάτη και χέρια ακουμπισμένα φρόνιμα στα γόνατά

τους. Οι κινητήρες ακούγονται λιγότερο, καθώς ο πιλότος μειώνει την ώθηση και χαμηλώνει τα πτερύγια των φτερών. Πάντα χαζεύω τις αλλαγές στα φτερά. Κάθομαι και εγώ ευθεία και ισιώνω τα πόδια μου καθώς ακούω τις ρόδες του αεροσκάφους να κατεβαίνουν. Ευθυγραμμιζόμαστε με τον διάδρομο προσγείωσης. Κατεβαίνουμε λίγο ακόμη και οι ρόδες ακουμπάνε όσο πιο αθόρυβα γίνεται στον διάδρομο. Οι φθορείς εδάφους έχουν ήδη σηκωθεί και κρατάνε το αεροσκάφος σταθερό. Τώρα είναι η σειρά για τα φρένα. Ο θόρυβος αυξάνεται, οι κινητήρες είναι σε ανάστροφη λειτουργία και το γεμάτο κόσμος Airbus A320 έχει ήδη προσγειωθεί.

«Κυρίες και Κύριοι, καλωσορίσατε στο αεροδρόμιο Μπαράχας της Μαδρίτης. Παρακαλούμε να παραμείνετε στις θέσεις σας μέχρι την προσέγγιση του αεροσκάφους στον τερματικό σταθμό. Η τοπική ώρα είναι 10 π.μ. και η θερμοκρασία στους 12 βαθμούς Κελσίου. Σας ευχόμαστε καλή διαμονή, ευχαριστούμε που πετάξατε μαζί μας και ελπίζουμε να σας έχουμε κοντά μας στο επόμενο ταξίδι σας».

Φθάσαμε! Έφθασα! Τί περίεργο όνομα το Μπαράχας! Μπαράχα στα ισπανικά σημαίνει τράπουλα. Οι τράπουλες λοιπόν. Καλωσορίσατε στις τράπουλες. Το παιχνίδι αρχίζει από το αεροδρόμιο.

Κάθομαι στη θέση μου και περιμένω υπομονετικά να βγουν όλοι. Δεν υπάρχει λόγος να στέκομαι και να περιμένω πότε θα ανοίξουν οι πόρτες και ποτέ δεν κατάλαβα γιατί όλοι στήνονται όρθιοι στον διάδρομο περιμένοντας με αγωνία, λες και έτσι μπορούν να βγουν νωρίτερα. Ενεργοποιώ το κινητό μου που ψάχνει σαν τρελό δίκτυο. Θα διαλέξω *Movistar*. Να στείλω ή να μη στείλω *sms*; Μέχρι να το σκεφθώ έχει ήδη έλθει ένα νέο μήνυμα.

Είμαι στην έξοδο και σε περιμένω

Ο.Κ. Μόλις προσγειωθήκαμε. Έχω να πάρω τη βαλίτσα μου και θα έλθω – απαντάω και εγώ με μήνυμα.

Το αεροπλάνο έχει σχεδόν αδειάσει. Κάθομαι αρκετά πίσω. Έχουν μείνει λίγοι επιβάτες ακόμη στην καμπίνα, αυτοί στις θέσεις πίσω μου. Σηκώνομαι γρήγορα, παίρνω την τσάντα μου από το ντουλάπι πάνω από το κάθισμα και περπατάω προς την έξοδο.

«Γειά σας. Ευχαριστούμε», μου λένε οι δύο φροντιστές, ένας άνδρας και μια γυναίκα, καθώς βγαίνω στη φυσούνα.

Ξαφνικά η θερμοκρασία πέφτει. Παρ' όλο που έχει ήλιο, έχει αυτό το ξηρό κρύο της Μαδρίτης που σου παγώνει τα μάγουλα και τα χέρια. Στο κέντρο της Ιβηρικής Χερσονήσου, εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά από τη θάλασσα και σε υψόμετρο πεντακοσίων ογδόντα εννέα περίπου μέτρων

από την επιφάνειά της, το κλίμα είναι εντελώς διαφορετικό. Ακόμη και το φως είναι διαφορετικό, η μυρωδιά, τα πάντα. Λογικό. Είμαι σε άλλη χώρα και όσες φορές και να έλθω πάντα θα παρατηρώ αυτές τις διαφορές.

Έχω λίγο άγχος για τη συνάντησή μου με τον Μαρκ. Έχω να τον δω δέκα ολόκληρα χρόνια και δεν ξέρω καν αν θα τον αναγνωρίσω ή αν θα με αναγνωρίσει, αλλά έχει ενδιαφέρον, πολύ ενδιαφέρον αυτή η συνάντηση. Δέκα ολόκληρα χρόνια μας έχουν αλλάξει και τους δύο, είμαι σίγουρη.

Περιμένω στον ιμάντα για να παραλάβω τη βαλίτσα μου και όσο περνάνε τα λεπτά τόσο νιώθω το άγχος να αυξάνεται. Θέλω να βάλω κάτι στα χείλη μου γιατί έχουν στεγνώσει. Βγάζω το καθρεπτάκι και το γκλος μου, βάζω λίγο, ίσα για να φωτίσω λιγάκι, κουνάω το πρόσωπό μου δεξιά-αριστερά, πάνω-κάτω κοιτώντας τον καθρέπτη για να τσεκάρω αν είμαι εντάξει έπειτα από τέσσερις –και βάλε– ώρες πτήσης. Από την αλλαγή της ζεστής καμπίνας στον κρύο διάδρομο της φυσούνας και τη ζέστη πάλι της αίθουσας παραλαβής αποσκευών, μαζί και με το, αρκετό θα έλεγα, άγχος μου, τα μάγουλά μου είναι τόσο ροζ όσο χρειάζεται, δεν έχουν ανάγκη από ρουζ και η μάσκαρα είναι στη θέση της. Δεν χρειάζεται κάτι άλλο. Μια χαρά είμαι. Είναι πρωί και δεν θέλω να φαίνομαι ιδιαίτερα φτιαγμένη. Δεν υπάρχει κανένας λόγος. Νά και η βαλίτσα μου, αλλά με το καθρεπτάκι στο ένα χέρι, την τσάντα στον ώμο και το παλτό μου στο άλλο δεν προλαβαίνω να την πάρω.

Στον επόμενο γύρο. Μέχρι να τακτοποιηθώ η βαλίτσα μου ξαναβρίσκεται μπροστά μου.

«Perdón», λέω σε αυτούς που στέκονται μπροστά μου και με εμποδίζουν, ανοίγω χώρο ανάμεσά τους, παίρνω τη βαλίτσα, τραβάω το χερούλι και σέρνοντάς την πίσω μου, προχωράω προς την έξοδο. Περνάω τις αυτόματες πόρτες και τους αστυνομικούς με τις πράσινες στολές και ψάχνω ανάμεσα στο πλήθος. Πολύς κόσμος! Δεν ξέρω πού να πρωτοκοιτάξω. Ψάχνω για έναν ξανθό με μπλε μάτια και ωραία χαρακτηριστικά. Τον ψάχνω όπως τον θυμάμαι από την πρώτη μας συνάντηση, παρ' όλο που σε όλο αυτό το διάστημα έχω δει μια-δυο φωτογραφίες του, αλλά δεν τον βρίσκω. Δεν αναγνωρίζω κανέναν από αυτούς που περιμένουν στις αφίξεις. Δεν ξέρω κανέναν. Περπατάω αργά και χαζεύω γύρω μου, κοιτάζω τα πρόσωπα που κοιτάνε προς το μέρος μου, αλλά όχι εμένα. Περιμένουν κάποιον ή κάποιαν άλλη. Στέκομαι λίγο πριν περάσω την μπάρα που τους κρατάει μακριά από την αυτόματη γυάλινη πόρτα, η οποία ανοιγοκλείνει συνεχώς καθώς όλο και κάποιος βγαίνει με τη βαλίτσα στο χέρι και αγκαλιάζεται με αυτόν που τον περιμένει...

Ένα ζευγάρι. Το αγόρι περιμένει το κορίτσι του που βγαίνει τρέχοντας έξω, αφήνει για λίγο τη βαλίτσα και τον αγκαλιάζει, τον φιλάει και λάμπει ολόκληρη από χαρά... Ένας γυιός που συναντάει τους γονείς του. Δίνει το χέρι στον πατέρα του, τον αγκαλιάζει, τον φιλάει και μετά αγκαλιάζει τη μητέρα του... Ένας φίλος που περιμένει τον

φίλο του. Δίνουν τα χέρια, χαμογελάνε και ακουμπάνε ο ένας τον ώμο του άλλου, λένε λίγες κουβέντες και φεύγουν... Ένας άλλος κύριος, με κοστούμι, συναντάει έναν που κρατάει ένα καρτελάκι με το όνομά του: Mr.Hatzis. Επαγγελματικό ταξίδι.

Ο κόσμος αρχίζει να αραιώνει. Φοράω το παλτό μου αλλά δεν το κουμπώνω γιατί κάνει ζέστη. Συνεχίζω να κοιτάζω γύρω μου, πιάνω τη λαβή της βαλίτσας που σέρνω αργά πίσω μου καθώς αποφασίζω να περάσω την μπάρα και να τον αναζητήσω πιο πίσω. Κοιτάζω μπροστά αριστερά-δεξιά. Πώς θα τον αναγνωρίσω; Και αν είναι κάποιος απ' αυτούς που προσπέρασα; Να πάρω τηλέφωνο; Ας φάξω λίγο ακόμη... Περπατάω πολύ αργά αλλά όσο αργά και να κινούμαι, απομακρύνομαι από την έξοδο.

«Κριστίνα;...» ακούω πίσω μου. Όχι Χριστίνα, αλλά Κριστίνα, όπως θα με έλεγε οποιοσδήποτε Βορειοευρωπαίος. Ο Μαρκ.

Κοιτάζω πίσω μου.

«Μαρκ;...» χαμογελάω. Αυτός πρέπει να είναι. Αυτός είναι.

«Τί κάνεις; Καλωσόρισες», μου λέει στα αγγλικά, με πλησιάζει και φιλιόμαστε σταυρωτά.

Περίεργη, πολύ περίεργη αίσθηση να συναντιόμαστε μετά τόσα χρόνια. Είναι απίστευτο. Δεν το περίμενε ούτε εκείνος ούτε εγώ. Δεν ήταν ποτέ στο πρόγραμμα. Δεν υπήρχε λόγος. Και νά, τώρα, έτυχε να βρεθούμε στην Ιβηρική Χερσόνησο, μια Ελληνίδα και ένας Ελβετός που γνω-

ρίστηκαν στην Ελλάδα πριν από δέκα χρόνια· μια Ελληνίδα και ένας Ελβετός που έτυχε να βρίσκονται και οι δύο στη Μαδρίτη, τις ίδιες ημέρες, για δικούς του λόγους ο καθένας.

Σε δευτερόλεπτα προσπαθώ να τον κοιτάξω όσο καλύτερα γίνεται. Δεν ήταν κανένα από τα πρόσωπα που είδα νωρίτερα στην έξοδο των αφίξεων. Δεν ήταν. Θα τον είχα αναγνωρίσει παρ' όλο που είναι εντελώς διαφορετικός από το αγόρι των δεκαοκτώ χρόνων που θυμόμουν. Τα χαρακτηριστικά του είναι ολόιδια, όμορφα. Μεγάλα καταγάλανα μάτια, καλοσχηματισμένα χείλη να πλαισιώνουν ένα αστραφτερό χαμόγελο, ίσια μύτη, ούτε μεγάλη αλλά ούτε και μικρή, ξανθά μαλλιά, λίγο πιο σκούρα από τότε και με πιο ανοιχτούς κροτάφους. Είναι λίγο μαυρισμένος, λόγω Ισπανίας φαντάζομαι, και η επιδερμίδα του τού δίνει ίσως και λίγα χρόνια παραπάνω. Τόσο λευκή επιδερμίδα δεν αντέχει τον ήλιο. Αν τον είχα δει στην έξοδο θα τον αναγνώριζα, αν τον είχα δει τυχαία στον δρόμο, όχι. Ίσως να μου θύμιζε κάτι, αλλά δεν είμαι σίγουρη αν θα περνούσε από το μυαλό μου πως είναι αυτός. Ψηλός, λεπτός και συμπαθητικός. Ντυμένος χαλαρά, με ένα τζιν παντελόνι, παπούτσια για περπάτημα, πουκάμισο και πουλόβερ. Χωρίς μπουφάν. Δεν κρυώνει.

«Λίγο ακόμη και θα σου τηλεφωνούσα. Σε έφαχνα ανάμεσα στον κόσμο αλλά δεν σε είδα», του χαμογελάω.

«Καθόμουν εκεί...», μου λέει και μου δείχνει με το χέρι του ένα σημείο απομακρυσμένο από την μπάρα της εξό-

δου, «...και σε κοίταξα. Δεν ήμουν και εγώ σίγουρος ότι είσαι εσύ».

«Λογικό. Μετά τόσα χρόνια, πώς να αναγνωρίσει ο ένας τον άλλον; Μεγαλώσαμε».

«Μετά όμως κατάλαβα πως είσαι εσύ, αλλά δεν σε φώναξα αμέσως. Ήθελα να σε δω για λίγο από μακριά», μου χαμογελάει κι αυτός. «Αλλιώς σε είχα στο μυαλό μου...»

«Πώς δηλαδή;»

«Δεν ξέρω... για παράδειγμα πιο κοντή».

«Από τα δεκαοκτώ μου μέχρι σήμερα, δεν έχω ψηλώσει καθόλου! Έχω ακριβώς το ίδιο ύψος», γελάω. «Λογικό να μη με θυμάσαι. Έχουν περάσει τόσα χρόνια. Και εσύ έχεις αλλάξει... Δηλαδή, είσαι ίδιος αλλά και διαφορετικός. Δεν μπορώ να σ' το εξηγήσω... Αν δεν είχαμε κανονίσει συνάντηση δεν νομίζω να σε αναγνώριζα».

«Ούτε και εγώ».

«...Το ξενοδοχείο σου πού είναι;»

«Στο κέντρο, κοντά στην Πουέρτα δελ Σολ».

«Θέλεις να σε συνοδεύσω;»

«Ναι, βέβαια».

«Αν θες, μπορούμε να πάμε μέχρι το ξενοδοχείο σου να αφήσεις τα πράγματά σου και αν δεν έχεις κανονίσει κάτι άλλο, να πάμε για φαγητό κάπου στο κέντρο. Τί λες;»

«Ναι. Ωραία. Είναι ήδη ένδεκα και τέταρτο. Μέχρι να πάμε, να κάνω *check-in* στο ξενοδοχείο και να αφήσω τα πράγματά μου θα είναι ώρα για φαγητό. Και δεν σου κρύβω πως με το ταξίδι και με το πρωινό ξύπνημα πεινάω

από τώρα. Το φαγητό στο αεροπλάνο ήταν όπως συνήθως: χάλια».

«Ο.Κ.» Χαμογελάει ικανοποιημένος.

Είναι και αυτός τόσο αμήχανος όσο και εγώ. Λίγο, τόσο όσο χρειάζεται για να είναι κανείς προσεκτικός με τις κινήσεις του και τα λόγια του. Είμαστε και οι δύο προσεκτικοί, να μη φέρουμε σε δύσκολη θέση ο ένας τον άλλον. Είναι φιλικό όλο αυτό που συμβαίνει και δεν πρέπει κανένας από τους δυο να δώσει τη λάθος εντύπωση.

Αποφασίζουμε να κάνουμε τα δεκατρία χιλιόμετρα από το Μπαράχας μέχρι το σημείο μηδέν της πόλης, την Πουέρτα δελ Σολ, με το μετρό. Παίρνει τη βαλίτσα μου και περπατάμε προς την έξοδο. Πρέπει να πάμε έως τον άλλον τερματικό σταθμό του αεροδρομίου και είναι αρκετός δρόμος. Χρησιμοποιούμε αυτούς τους επίπεδους κυλιόμενους ιμάντες που έχουν στα αεροδρόμια για να μικραίνουν τις αποστάσεις, αλλά δεν βιαζόμαστε, δεν περπατάμε. Ανεβαίνουμε στον ιμάντα και απολαμβάνουμε τη συζήτηση αφήνοντας τους βιαστικούς να περνάνε από τα αριστερά μας.

Ήξερα ότι βρίσκεται στη Μαδρίτη για επαγγελματικούς λόγους και ότι θα παρέμενε στην πόλη για τον επόμενο μήνα αλλά δεν ήξερα λεπτομέρειες. Είναι πιλότος και παρακολουθεί ένα εκπαιδευτικό σεμινάριο πριν φύγει στη Νότια Αμερική, για να δουλέψει στις *Aerolineas Argentinas*. Μένει στο χωριό Μπαράχας (*pueblo*, που σημαίνει χωριό, λένε οι Ισπανοί τα προάστια της πόλης), φιλοξενούμενος ενός φίλου του, πιλότου της IBERIA. Με την ευκαιρία, έχει

μάθει ισπανικά. Αργότερα θα διαπιστώσω πως έχει μάθει μάλλον τέλεια ισπανικά. Έχει ταλέντο με τις ξένες γλώσσες. Μιλάει γερμανικά, που είναι η μητρική του γλώσσα, γαλλικά, αγγλικά, ιταλικά, μαθαίνει κινέζικα και τώρα πια και ισπανικά. Εντυπωσιακό! Έχει φυσική ευγένεια και ηρεμία στον τρόπο που μιλάει και κινείται, χωρίς όμως να γίνεται βαρετός. Αντιθέτως, η συζήτηση δεν σταματάει καθόλου κατά τη διάρκεια της διαδρομής μέχρι το κέντρο. Είμαστε όρθιοι στο βαγόνι, με τη βαλίτσα μου υπό την επίβλεψη του και απολαμβάνουμε τη συνάντησή μας.

«Φθάσαμε. Η επόμενη στάση είναι η Πουέρτα δελ Σολ. Κατεβαίνουμε».

«Γρήγορα φθάσαμε!»

«Ναι», μου απαντάει και πλησιάζουμε προς την πόρτα του τρένου.

Ευτυχώς, είναι ώρα που δεν έχει πολύ κόσμος και κινούμαστε άνετα. Το πρωί και το απόγευμα το μετρό είναι τραγικά γεμάτο. Ο κόσμος πηγαινοέρχεται με το *Metro de Madrid*, το έκτο μεγαλύτερο σε έκταση στον κόσμο, με δώδεκα γραμμές, το μήκος των οποίων φθάνει περίπου τα διακόσια ογδόντα δύο χιλιόμετρα, με διακόσιους τριάντα ένα σταθμούς και σύνδεση με *Θερκανίας*, δηλαδή προαστιακές γραμμές. Τα προάστια στη Μαδρίτη δεν είναι όπως στην Αθήνα ή στη Θεσσαλονίκη. Στην Αθήνα, από το κέντρο της μέχρι τον Άγιο Στέφανο για παράδειγμα, το ένα προάστιο διαδέχεται το άλλο και μόνο μια πινακίδα μπορεί να σε πληροφορήσει για τη μετάβαση. Στη Μαδρί-

τη υπάρχει το κέντρο και τα *pueblos*, τα χωριά. Ανάμεσά τους υπάρχει ένα κενό με εκτάσεις γης ανεκμετάλλευτες, προς το παρόν τουλάχιστον. Για να φθάσεις στα χωριά, πρέπει ή να οδηγήσεις σε κάποιον ή κάποιους από τους τρεις βασικούς αυτοκινητόδρομους ή μπορείς να πάρεις το μετρό και τον προαστιακό ή το λεωφορείο.

Ο σταθμός *Πουέρτα δελ Σολ* είναι ίσως ο πιο παλιός της πόλης. Φτιάχτηκε όταν πρωτοξεκίνησε η κατασκευή του μετρό, το 1919, και επειδή είναι ακριβώς στο κέντρο της πόλης, όταν ανεβαίνει κανείς στην επιφάνεια της γης εντυπωσιάζεται από τον πολύ κόσμο και την κίνηση.

«Μου έλειψε η Μαδρίτη», λέω στον Μαρκ. «Έχω να έλθω πολύ καιρό».

Είμαι πραγματικά χαρούμενη που βρίσκομαι εκεί, αυτή τη φορά μόνη μου, στο πιο οικονομικό ξενοδοχείο που μπόρεσα να βρω στο κέντρο της πόλης.

«Ελπίζω να είναι καλό το ξενοδοχείο», λέω με λίγη αγωνία. «Είναι σε αυτόν τον δρόμο», συνεχίζω και μπαίνουμε σε ένα μικρό πλακόστρωτο δρομάκι, κάθετο στον κεντρικό, *Κάγιε δελ Αλκαλά*, γεμάτο με μικρά τουριστικά μαγαζάκια και *tapas bars*, αυτά τα αυθεντικά, που παίρνεις κρασί με δύο ευρώ και όσο το πίνεις σου φέρνουν το ένα *tapas* μετά το άλλο. Σαρδέλες μαριναρισμένες με σκόρδο, ελιές, τσορίθο, τυράκια και διάφορα άλλα. Το πάτωμα είναι μωσαϊκό ή πλακάκι και κάτω από την μπάρα είναι γεμάτο από χρησιμοποιημένες χαρτοπετσέτες που τις πέταξαν οι πελάτες. Με το κλείσιμο, θα μαζευ-

τούν και θα πεταχθούν, μέχρι να τελειώσει η βραδιά όμως παραμένουν εκεί.

«Εδώ είναι», λέω και δείχνω το κτήριο στα αριστερά μου. Ευτυχώς, φαίνεται συμπαθητικό. Παραδοσιακό κτήριο, όπως τα περισσότερα στην περιοχή, με ξύλινα πατώματα και μακρόστενες μπαλκονόπορτες που δεν βγάζουν σε κανένα μπαλκόνι ή βεράντα. Είναι ευθυγραμμισμένες με τον τοίχο της πρόσοψης και έχουν σιδερένια κάγκελα, στολισμένα με πολύχρωμα λουλούδια και ξύλινα ρολά αντί για παντζούρια από την εξωτερική μεριά της μπαλκονόπορτας.

Συνεχίζεται...

ΣΕΙΡΑ: ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

Τότε, τα διλήμματα ήταν ανώδυνα και πνιγόμασταν σε μια κουταλιά νερό. Όσο «μεγαλώνναμε όμως, όλο και πιο δύσκολες αποφάσεις καλούμασταν να πάρουμε και ποτέ δεν μπορούσαμε να είμαστε σίγουροι για το ποιόν δρόμο να διαλέξουμε. Μόνο το αποτέλεσμα μπορεί να μας δικαιώσει ή να μας κατατροπώσει, μα τότε είναι αργά».

Τρεις άνθρωποι: Η Χριστίνα, ο Μαρκ, ο Ιωακείμ.

Τρεις δεκαετίες: '90s, '00s, 2012.

Τρεις πόλεις: Αθήνα, Μαδρίτη, Γενεύη.

Τέλη δεκαετίας '90. Η Britrop κερδίζει την Grunge, το παρόν μοιάζει ανέμελο και το μέλλον λαμπρό και η Χριστίνα ενηλικιώνεται γράφοντας Πανελλήνιες και περνώντας στο Πανεπιστήμιο. Οι σπουδές της θα της χαρίσουν όχι μόνο εμπειρίες αλλά και μια γνωριμία που θα καθορίσει το μέλλον της. Στο παράλληλο σύμπαν, ο Ιωακείμ κουβαλάει δίψα για επιτυχία, όρεξη για ζωή και βρίσκει σχεδόν πάντα τον στόχο του, ενώ ο Ελβετός Μαρκ, στις αρχές των '00s, κάνει τη μεγάλη στροφή για να αλλάξει ουσιαστικά τη ζωή του και να είναι ελεύθερος. Το 2006, όταν ο πυρετός των Ολυμπιακών Αγώνων έχει πια τελειώσει, ένα ταξίδι της Χριστίνας στη Μαδρίτη θα φέρει εκπλήξεις και ανατροπές...

ΩΚ 200

ΩΚΕΑΝΟΣ

Σόλωνος 136, 106 77 Αθήνα

Τηλ.: 210 3829339 - 210 3803925

www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5284-20-6

9 786185 284206